

Sit Edvard Grieg!

Neppe er Solen paa Himmelens Blaa
Stegen saa høit, som den mægter at naa,
Sørend den daler og svinder paa sig,
Kraftløs og mat, bag formøkkende Sky.
Knap har den bundt sit fortryllende Lys,
Sørend den sinder sig! Afskedsråg,
Sørend den midt i vor jordiske Lykke,
Sannmaner Sannets umodige Skjæppe

Neppe har Solen, ved Solstroalens Magt,
Bragt os den skjønne, sin fjeldige Progt,
Sørend det friske, det dæftende Løv
Risner og falder til Jorden som Støv.
Otte forslummer den lødglade Sang,
Suglene kvitend' paa blomstrunde Mang;
Risbreen kommer med Nælde og Trængsel,
Solen har vaktet den rige Længsel.

Saa man hinanden sit indvirkelig kjær,
Skilsmiddens Teme er tærende nær,
Og, som den dæftende, flygtige Naar,
Lamberts Lykke er vindergang nær.
Neds og skilles er forsvundne Gang,
Gleden er flygtig som Baneflyktens Sang.
Dog i Erindringen lever vor Lykke,
Hjertet af Hæbet, bag Sannets Skjæppe.

Solen og Sannmanen saaque paa sig,
Otte forsvinder den tyngende Sky.
Maatte du agde, min ærlige Ven!
Komme, som Solen og Sannman, igjen;
Maatte du med din fortryllende Sang
Længselstidende vende tilbage engang!
Her vil dit kjærende, ærlige Mende
Aldrig af Sannets Fjæret, forsvinde.

Kjæbenhavn, i Mai 1864.

Benjamin Leth.